

Le rêve lucide

Quand les voix ont commencé à bavarder
Je me suis demandée si je suis folle... si je suis bête?
Fermée à clé dans une prison a détester,
c'était transparent que le prison était ma propre tête.
Les voix, ils m'ont montré
un spectacle, heureusement, parfait.
Des histoires d'amour et d'émotion,
la peur et le malheur étaient absents.
Un monde parfait, une utopie illimitée...
Je me suis trouvée perdue, arrachée de la réalité.
Dans la nuit blanche je cherchais le réveil.
Sous le ciel noir, j'ai regardé le lever du soleil.

Сезонно

Любовта ни се измерва във лалета,
но на пролетта съм чужда. Аз съм Зима.
Няма шум и цъфнали дървета.
(Само сняг и малко рима.)

Лятна бях. И есенна ще стана.
Променям се без теб, но не за двама.
Усмиввам се, но няма вече да остана –
твоя бях, почти успях да бъда дама.

Обичах те. Сезонно те обичах.
От чувства тялото ми стана тясно.
С очи не лъжех, дори и гласно да отричах.
Сама съм вече. Времето е ясно.

Вътрешно

Пръстите ми по кожата парят,
рисуват, рисуват, разруха.
Започват да дращят и тихо ми шепнат
не съм ли аз бяла... и пуста, и куха.

Търсят пролуки по шева,
картина банална с конец и игла.
Тялото ми е кафез несполучен –

не съм да те скрия могла.

Усещам те вътрешно,
пърхаш неравномерно с крила
Достатъчно няма те; мъчно е... връщай се.
Отдавна сама съм и светът е мъгла

за тебе само,
цялата съм пеперуди.

ЧОВЕКЪТ С КОТЕШКИТЕ ОЧИ

човекът с котешките очи се роди преди котките
той видя първата
и всяка друга след нея

той ги виждаше
и те живееха чрез него
величествени в своето незнание
че са
обект
център
свят
вселени
и луни в живота му

а човекът бе просто човек
бе всички хора
и дете
едновременно и поотделно
а също котка
без мустаци
със очи

Безобидни богове

Има градове, в които се случват неща. От време на време – дори интересни неща. Градове, в които хората отиват повече, за да се похвалят, че вече са били и че ще се върнат, отколкото каквото и да е било друго. Сещате се, от онези с големите имена, множество туристи с камери и високомерни местни, гледащи осъдително сувенирните магазини. Може дори да кажем ГрадовеТЕ, защото напълно си заслужават претенциозните главни букви.

Същевременно, има я и София. Място, където единственото отличимо изобилие се изразява в навъсени лица и панелни блокове, а имената на кварталите тръгват от враждебността на Дружба и стигат до вече залезлия Изгрев. А, разбира се, има я и Надежда...

Беше слънчево утро и не до там малкият свят на квартала се събуждаше. Дъждът бе валил цяла нощ и макар и да бе спрял едва призори, трудно можехме да открием каквато и да е

свежест във въздуха. Хората вече бяха по улиците, вървейки забързано, старейки се да не стъпят в някоя локва. Всеки бе толкова зает със собствената си същност, че бе немислимо да забележи нещо извън нея. Сивотата на ежедневието бе погълнала живота от лицата им като чудовище, скрило се в главите им. Съзнанията им бяха заети от тревогите на рутината и макар и различни, проблемите на повечето се сливаха в идентична бездна от паника и малодушие. Бяха свои собствени богове, но безобидни. Дори децата, неопетнени в чистотата на младостта си, съумяваха да впрегнат онази своя жестокост в общата лоша енергия. И защо им бе да излизат от строя? Крачка след крачка дори малките се приближаваха към точката на необратимото. Да погледнеш встрани, би било равностойно на грешка. А грешките носеха болка. Ето защо никой не обръщаше внимание на тъжната приказка до тях, на тротоара. Замъкът със стени от картон бе отделна вселена, а неговият крал бе един старец.

Денят тъкмо започваше, а стотици непознати вече бяха преминали през двора на крепостта. Владетелят – софийски старец на неопределена възраст – нямаше нищо против. Приемаше с усмивка факта, че за тези моментни визити нямаше възнаграждение – парично или дори доза съчувствие. Щастието обаче отдавна си бе отишло от него – по лицето му някогашните бръчици от смях се бяха превърнали в дълбоки резки на изтощението. Дните се низеха монотонно, ала нима в живота на бездомниците имаше място за разнообразие? Всъщност в живота им като че ли нямаше място и за самите тях.

Старецът обичаше да наблюдава – нещо, което както вече знаем, повечето бяха забравили да правят. В погледа му нямаше укор нито към младежите, обути в анцузи, нито към костюмираните шофьори на модерни коли. Нямаше и завист. Тежка бе мисълта, че човек би могъл да бъде доволен с малкото. В случая – една стряха, няколко кашона и стотинки за хляб. В света ни обаче искрено щастие за чуждата сполука бе може би най-рядкото нещо, а неблагодарността бе в изобилие. Апатията изглеждаше като прилично средно положение между крайностите. Именно затова бездомникът гледаше хората и за всекиго измисляше история. Бе достатъчно занимателно, а и можеше да си представи, че гледа филми или чете книга, чиито думи се изливат пред очите му в картини. Понякога намираше някой вестник в съседните кофи и го четеше, макар и без сутрешно кафе. След това обаче идваше време за работа – периметърът около дома му се бе превърнал в благотворителен фонд без много дарители. Рядко се намираха хора, които да пуснат монети в чашката му, а на разговор не можеше и да се надява. Не бе говорил от векове, а сякаш се бе родил вчера. Отдавна бе спрял да си представя как ли би се развил животът му при други обстоятелства, но и надали си спомняше действителната история. Бе изгубил хобитата и желанията си заедно с живота си. Надеждата липсваше в Надежда.

Едно нещо обаче му доставяше макар и странно удоволствие. Той обичаше да вижда себе си. И тъй като в замъка му нямаше огледало, най-близък заместител се явяваха уличните локви. Дъждовната вода не бе кристална, но и търсеният ефект не го изискваше. Старецът не точно се оглеждаше... Нещата, които намираше в отражението, бяха винаги различни.

Когато въпросната сутрин се приближи и (относително) успя да коленичи до най-близката локва, завари да го гледат две втречени сини очи. Неговите собствени умората бе потъмнила, но все пак ги позна. Очите на детството. Заедно с тъмната рошава коса и няколко липсващи зъба, в импровизираното огледало се оформи собственият му невръстен образ. Пакостлива усмивка играеше по устните. В погледа се долавяше игрив плам. Какво ли значеше това? Вероятно бе просто спомен – един от многото, които вероятно дори не бяха действителни. И все пак, лицата в отраженията обикновено не се движеха. Отнеха му секунди, а може би няколко минути, взирайки се надолу, за да установи, че фигурата помръдва, а очите мигат. Стори му се, че си въобразява. Погледа момченцето – самия себе си? – още малко. Думи се въртяха из съзнанието му, опитващи се да формират обяснение. Последва ново примигване. И още едно. Какво бе това?

Ръката му, мръсен признак на годините, през които бе живял, сякаш сама понечи да прекъсне случващото се. Пръстите му бяха само на няколко сантиметра от водата, готови да размият така объркващия образ, когато най-внезапно бе прекъснат. Ситни вълнички набраздиха повърхността на водата, когато нечия обувка се вряза в локвата.

- Стой далеч от човека, момче!

Гласът дойде като леден къс, отцепен от смразяващ извор на неприязън. Само някой много горчив отвътре би могъл да извади думите по този начин, събирайки всичко най-нехуманно в думата „човек“. Подобно презрение уви, се откриваше у всички. Всеки, подминаващ случващото се на тротоара, би могъл да бъде на мястото на жената, намесила се в инцидента. Съпричастността бе излишна, докато наоколо се чуваше сподавено кискане на хора-хиени. Бяха съгласни. Разбира се, така бе „правилно“. Никоя порядъчна майка не би оставила сина си да осъществи контакт с – о, ужас! – възрастен бездомник. Всяка майка обаче, мислеше си старецът, би отнела правото на глас на детето си. Той обаче забеляза и нещо друго. Сините очи го гледаха. Момченцето бе обърнало глава назад, докато силуетите им се отдалечаваха, сливайки се с тълпата.

Беше още дете.